

Производството е по реда на чл.59 и следващите от ЗАНН.

Образувано е по постъпила жалба от „Н.И.“ ООД, ЕИК: ***, със седалище и адрес на управление ***, представлявано от управителя А.Г.А., чрез адв.В.П. от САК, против наказателно постановление №23-2200102/21.04.2022 г., издадено от Директор на ДИТ-Софийска област, с което на основание чл.416, ал.5, във вр. с чл.414, ал.3 от КТ, на дружеството-жалбоподател, в качеството му на работодател по смисъла на параграф 1, т.1 от ДР на КТ, е наложена имуществена санкция в размер на 2000 лева, за нарушение на чл.61 от Наредба №2/22.03.2004 г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи, във вр. с чл.275, ал.1 от КТ.

Жалбоподателят оспорва процесното НП, като незаконосъобразно издадено, в нарушение на процесуалния и материалния закон.

Навежда доводи за неправилна квалификация на деянието, поради несъответствие между фактическото и юридическото обвинение за твърдяното нарушение. В този смисъл твърди, че цитираните разпоредби от Наредбата са твърде общи по отношение задълженията на строителя, като изискванията за изпълнение на кофражни работи и на изкопни работи при укрепени изкопи, са визирани в т.2, Приложение №2 към чл.2 от същата Наредба, но тези разпоредби не са възприети като нарушени от наказващия орган и в обстоятелствените части на АУАН и НП, липсва изрична конкретизация коя от въпросните мерки не е била изпълнена, което освен, че е нарушило правото на защита, но поставя и съда в невъзможност да прецени на база събраните доказателства, коя от тях не е изпълнена от жалбоподателя.

Навежда доводи, че има качеството на подизпълнител, а не главен изпълнител, доколкото към момента на извършване на проверката, обектът не е бил експлоатиран от жалбоподателя, независимо от наличието на негови работници в него. Освен това сочи, че не са ангажирани доказателства, че работниците, които са заварени на процесния обект, са били работници на жалбоподателя, тъй като на обекта е имало множество подизпълнители. С оглед на горното, счита за недоказано авторството на вмененото нарушение.

Навежда доводи за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила – чл.42, т.4 и т.5, чл.57, ал.1, т.5 и т.6 от ЗАНН, които са довели до ограничаване правото му на защита.

Навежда доводи, че към дата 16.02.2022 г. на процесния обект, описаните в АУАН съоръжения са били монтирани, като в обстоятелствените части в двата акт е посочено, че до приключване на проверката е представен от работодателя протокол от за установяване на установените нарушения.

Допълнително сочи, че контролът на всеки един от обектите се осъществява от технически ръководители, които следят за изпълнението на възложената работа и за спазване на правилата за безопасни условия на труд. В този смисъл сочи, че работодателят е осигурил на обекта укрепваща

система за изграждане на кофражните работи и технически ръководител, който да следи както за нейното използване, така и за това дали работниците спазват правилата за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи, т.е. извършил е всичко зависещо от него, като в случая е следвало да се ангажира отговорността на техническия ръководител, а не тази на работодателя, доколкото последният е в обективна невъзможност да осъществява постоянен контрол на всеки строителен обект. Позицията се на цитираните разпоредби от Наредбата, които посочват, че именно техническият ръководител е субектът, който отговаря за изпълнението на изкопните работи на един обект.

Навежда доводи за наличие на предпоставки за приложение на разпоредбата на чл.415в от КТ и определяне на санкция в размер на 300 лева, а именно: нарушението е извършено от техническия ръководител на обекта, а не от работодателя; нарушението е отстранено веднага след констатирането му в указания срок – на 16.02.2022 г., като от него не са произтекли вредни последици за работниците.

Оспорва и определения размер на наложената имуществена санкция в размер на 2000 лева, надхвърлящ определения минимум в КТ от 1500 лева.

Моли съда да отмени процесното НП, като неправилно и незаконосъобразно, включително като приеме случая за маловажен по смисъла на чл.28 от ЗАНН.

Алтернативно, моли съда да приложи разпоредбата на чл.415в от КТ и определи санкция в размер от 100 до 300 лева, или да измени процесното НП, като намали размера на наложената имуществена санкция от 2000 на 1500 лева, при вземане предвид на обстоятелството, че нарушението е извършено за първи път.

Претендира присъждане на разноски в полза на жалбоподателя, представляващи заплатено адвокатско възнаграждение за процесуално представителство в настоящото производство.

Жалбоподателят, чрез надлежно упълномощения си процесуален представител – адв.В.П. от САК, след приключване на съдебното следствие, моли съда да постанови решение, с което да отмени или измени процесното НП, или да намали размера на наложената санкция, на изложените в жалбата основания. Счита, че събраните по делото гласни доказателства не подкрепят отразените констатации в АУАН и НП. Поддържа претенцията за присъждане на разноски.

Ответната страна по жалбата в лицето на АНО – Директор на ДИТ-Софийска област, чрез надлежно упълномощения си процесуален представител – юр.К.Н., след приключване на съдебното следствие, моли съда да потвърди процесното НП. Позицията се на събраните по делото доказателства, че жалбоподателят е извършил вмененото му нарушение. Счита, че с ангажираните доказателства от жалбоподателя не може да се

докаже обезопасяване на строителната площадка, доколкото същият установява отстраняване на нередности на обекти, различни от описаните в АУАН, поради което чл.415в от КТ е неприложим.

Претендира присъждане на юрисконсулско възнаграждение за процесуално представителство в настоящото производство, като прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение от жалбоподателя.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено следното от фактическа страна:

Жалбата е подадена в срока по чл.59, ал.2 от ЗАНН и от лице, притежаващо активна процесуална легитимация да обжалва НП. Процесното НП е връчено на упълномощено от жалбоподателя лице на 27.05.2022 г., съгласно приложеното по делото известие за доставяне, а жалбата е подадена в ДИТ-Софийска област на 08.06.2022 г., т.е. в законоустановеният 14-дневен преклузивен срок за обжалване, считано от датата на връчване. С оглед на горното, жалбата се явява процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

От събраните по делото писмени и гласни доказателства се установява следната фактическа обстановка:

На 16.02.2022 г., служители при ДИТ-Софийска област, извършили проверка по спазването на трудовото законодателство в сторителен обект: „Жилищен комплекс с подземни паркинги, навеси, подпорни стени, ограда и пречиствателно съоръжение“, в УПИ VI – 1908, находящ се в гр.София, ****“. В хода на извършената проверка контролните органи констатирали, че по контура на плочата на второ етажно ниво на къща 16-18, при монтаж на армировка и кофраж на вертикалните елементи, липсват изградени приспособления /съоръжения, ограждения/, най-малко от защитна бордова лента за крака, главно перило за ръце и средно перило за ръце или еквивалентно алтернативно решение, с оглед на което и поради съществуващата опасност за падане от височина на процесната къща. Въз основа на попълнени декларации от работниците, заверени на строителния обект, контролните органи установили, че техен работодател „Н.И.“ ООД, в качеството му на изпълнител, на което е възложено от „И.“ ЕООД, по силата на сключен договор и анекс към него, изпълнението на СМР на къщите в обекта на контрол, включително и на къща 16-18.

На датата на проверката - 16.02.2022 г., контролните органи съставили Акт за спиране на СМР на къщи 14-15, до отстраняване на установените нарушения. На същата дата - 16.02.2022 г., жалбоподателят представил протокол, във връзка със съставения Акт за спиране на строителните работи на къщи 14-15, в който отразил предприетите мерки за отстраняване на

нарушенията, съгласно чл.16, ал.1, чл.40 и чл.60 от Наредба №2/22.03.2022 г., а именно: монтирани са два реда парапети по периметъра на сградата; монтирани са парапет по стълбищната клетка на местата, където липсва и е усилен в зоните, където е нестабилен; обезопасени са всички отвори в плочите; кофражните материали са подредени, като дал указания да се изиска разрешение за възобновяване на строителните работи на къщи 14-15.

За така направените констатации в хода на проверката на място, контролните органи съставили Констативен протокол №ПР2205516/08.03.2022 г., с който дали предписание на работодателя за отстраняване на констатираното и описано в т.1 нарушение по отношение на къща 16-18, като определили срок за неговото изпълнение до 09.03.2022 г.

Въз основа на така направените констатации в хода на извършената проверка, компетентно длъжностно лице – М.М.В. заемаща длъжността: главен инспектор при ДИТ-Софийска област, в присъствието на един свидетел, присъствал при установяване на нарушението и съставяне на акта /също длъжностно лице в ДИТ-Софийска област/, съставила АУАН №23-2200102 на 08.03.2022 г., против „Н.И.“ ООД, в качеството му на работодател по смисъла на параграф 1, т.2 от ДР на ЗЗБУТ и на параграф 1, т.2 от Наредба №2/22.03.2004 г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи, за това, че:

При извършена проверка на 16.02.2022 г. на строителен обект „Жилищен комплекс с подземни паркинги, навеси, подпорни стени, ограда и пречиствателно съоръжение“, в УПИ VI – 1908, находящ се в гр.София, ****“, не е предприел необходимите минимални мерки за предотвратяване на риск от падане от височина на къща 16-18, като по контура на плочата на второ етажно ниво на къща 16-18, при монтаж на армировка и кофраж на вертикалните елементи, липсват изградени приспособления /съоръжения, ограждения/, които да са достатъчно високи и са изградени най-малко от защитна бордова лента за крака, главно перило за ръце и средно перило за ръце или еквивалентно алтернативно решение, с което е нарушена разпоредбата на чл.61 от Наредба №2/22.03.2004 г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи, във вр. с чл.275, ал.1 от КТ.

Актосъставителят посочил, като дата на извършване и установяване на нарушението - на 16.02.2022 г., при извършената проверка на място в обекта на контрол.

АУАН е предявен и връчен лично на управителя на дружеството, на датата на неговото съставяне - 08.03.2022 г., който вписал саморъчно, че ще депозира възраженията си в срок. Жалбоподателят се възползвал от правото си по чл.44, ал.1 от ЗАНН и представил пред наказващия орган в законоустановения срок писмени възражения против направените в АУАН

констатации, в които изложил аналогични на изложените в жалбата аргументи, относно неговата незаконосъобразност.

Въз основа на направените констатации в АУАН, наказващият орган - Директор на ДИТ-Софийска област, след като възпроизвел изложената в акта фактическа обстановка, като взел предвид събраните писмени доказателства в преписката, и изложил мотиви относно определяне на санкцията над заноустановения минимум и липсата на предпоставки за приложение на привилигированата разпоредба на чл.415в от КТ, издал процесното НП на 21.04.2022 г., против „Н.И.“ ООД, в качеството му на работодател по смисъла на параграф 1, т.1 от КТ, с което му наложил на основание чл.416, ал.5, във вр. с чл.414, ал.3 от КТ имуществена санкция в размер на 2000 лева, за нарушение на чл.61 от Наредба №2/22.03.2004 г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи, във вр. с чл.275, ал.1 от КТ.

Изложената по-горе фактическа обстановка, съдът прие за установена от събраните по делото гласни доказателства – показанията на свидетелите М.В. и В.; както и от приобщените писмени доказателства по делото: процесните АУАН и НП; Протокол за извършена проверка №ПР225516/08.03.2022 г.; призовка по чл.45, ал.1 от АПК; идентификационна карта; Акт за спиране от 16.02.2022 г. на СМР; договор за изпълнение на СМР от 30.03.2021 г., ведно с Анекс №1 към договор за строителство от 05.07.2021 г.; три броя декларации от работници и служители по чл.402, ал.2 от КТ; уведомително писмо за изпълнение на ПАМ по чл.404, ал.1 от КТ от „Планет Инвест“ ООД, ведно с протокол относно безопасност и здраве при работа и снимков материал; Протокол от 16.02.2022 г. от възложител „И.“ ЕООД и изпълнител „Напс Инжинеринг“ ООД, относно предприети мерки за отстраняване на нарушенията; писмено възражение по реда на чл.44, ал.1 от КТ; Заповед №04/10.01.2022 г., издадена от „Н.И.“ ООД за назначаване на Ц.С.В.. за технически ръководител на процесния строителен обект; приложените към жалбата три броя снимков материал; Заповед №3-0024/08.01.2019 г.; Заповед №3-0025/08.01.2019 г.; Заповед №3-0058/11.02.2014 г.; Заповед №3-0057/14.01.2022 г.; Заповед №ЧР-1573/25.09.2019 г., ведно с длъжностна характеристика; Заповед №ЧР-1313/04.09.2020 г., ведно с длъжностна характеристика, всички издадени от изпълнителния директор на ИА „ГИТ“.

При така установената фактическа обстановка, въз основа на събрания по делото доказателствен материал, съдът приема за установено следното от правна страна:

АУАН и НП са издадени от материално и териториално компетентни органи, съгласно представените писмени доказателства по делото /шест броя заповеди и два броя длъжностни характеристики/, в изпълнение на делегираните им правомощия по закон, в кръга на техните функции и по предвидения в закона ред и форма, както и в сроковете по чл.34 от ЗАНН.

Съдът не констатира допуснати в хода на административнонаказателното производство съществени нарушения на процесуалните правила, които да са довели до ограничаване правото на защита на наказаното лице.

Изложената в АУАН и НП фактическа обстановка безспорно се установява от всички събрани по делото доказателства – писмени и гласни, поради което съдът приема, че отговорността на дружеството правилно е ангажирана на основание чл.414, ал.3 от КТ за извършено от него нарушение на трудовото законодателство, осъществяващо признаците от състава на административно нарушение по чл.61 от Наредба №2/22.03.2004 г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи, във вр. с чл.275, ал.1 от КТ. От показанията на свидетеля М.В. се установява по несъмнен и безспорен начин, че на второ етажно ниво, именно на къща 16-18, са констатирани опасност от падане на работниците, извършващи към момента на проверката монтаж на армировка и кофраж, от около 6 метра височина, поради липса на изградено скеле около сградата, съответно липса на достъп до нея от външната страна. Същата дава сведения и относно установяване на работодателя на заварените да полагат труд работници на строежа на къща 16-18, а именно: чрез попълнени от тях декларации, в подкрепа на които й показания са приложените такива по делото от трима работници, посочили като свой работодател „Н.И.“. Показанията на свидетеля М.В. кореспондират на отразените констатации в АУАН и съставения констативен протокол, както и на останалите писмени доказателства, поради което съдът ги кредитира с доверие.

Показанията на свидетеля В. не обороват показанията на свидетеля М.В. относно факта, че работници на жалбоподателя са работили именно на процесната къща 16-18, при извършената проверка в обекта. Показанията му в смисъл, че по краищата на плочата на процесната къща е имало изградени предпазни парапети, състоящи се от един ред дъска, защото ако има скеле, работниците нямат да имат възможност да правят армировка, доколкото се явяват изолирани от останалите доказателства по делото, и при отчитане на факта, че жалбоподателят е негов работодател и понастоящем, не се кредитират с доверие от съда.

Правилно е приложен и материалния закон. Съгласно разпоредбата на чл.275, ал.1 от КТ, работодателят е длъжен да осигури здравословни и безопасни условия на труд, така че опасностите за живота и здравето на работника или служителя да бъдат отстранени, ограничени или намалени. В разпоредбата на чл.61 от Наредба №2/22.03.2004 г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи, е предвидено, че паданията от височина се предотвратяват чрез приспособления /съоръжения, ограждения/, които са

достатъчно високи и са изградени най-малко от защитна бордова лента за крака, главно перило за ръце и средно перило за ръце или чрез еквивалентно алтернативно решение.

В настоящия случай, безспорно жалбоподателят има качеството на работодател по смисъла на параграф 1, т.2 от ДР на КТ, което обстоятелство се установява от попълнените декларации от негови работници и служители, заварени в обекта на контрол. В това си качество, същият е следвало да осигури здравословни и безопасни условия на труд на своите работници в процесния строителен обект, в който му е възложено от „И.“ ЕООД да изпълнени възмездно, със свои сили и средства СМР, по силата на сключения договор за изпълнение на СМР от 30.03.2021 г., както и Анекс №1 към договор за строителство от 05.07.2021 г., с който страните са се споразумели за възлагане и изпълнение на допълнителните СМР, описани в приложение №1 към договора, за всички сгради от етап две, за които се отнасят, а именно: 3-5, 6-8, 14-15 и 16-18. С оглед предмета на сключения договор, жалбоподателят се явява и строител по смисъла на параграф 1, т.2 от Наредба №2/22.03.2004 г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи.

Доколкото дейността на обекта е свързана с полагане на труд и в условия на височина е било необходимо работодателят да предотврати риска от падане чрез предвидените в посочената по-горе наредба начини – различни видове приспособления, съоръжения или ограждения, които биха ограничили възможността работниците да пострадат при осъществяване на трудовата им функция. От събраните по делото доказателства несъмнено се установи, че жалбоподателят, именно в качеството си на работодател не е изпълнил задължението си по чл.275, ал.1 от КТ, и с бездействието си е нарушил посочената разпоредба като от обективна страна, като е допуснал до работа работници на обект, на който не са били осигурени необходимите здравословни и безопасни условия на труд.

С оглед на всичко гореизложено, неоснователни се явяват релевираните възражения в жалбата за неправилно дадена правна квалификация на деянието, неправилно определен субект на нарушението, съответно за допуснати съществени процесуални нарушения на чл.42, т.4 и т.5 и чл.57, ал.1, т.5 и т.6 от ЗАНН.

Съдът намира, че в случая не са налице предпоставките за квалифициране на случая като маловажен по смисъла на чл.11 и чл.28 от ЗАНН, във вр. с чл.93, т.9 от НК. Извършеното нарушение е формално, на просто извършване, като законодателят не е предвидил настъпването на каквито и да е съставомерни вреди от същото. С оглед на това се явява ирелевантно изследването на въпроса дали са настъпили или не някакви вредни последици от извършеното нарушение. Освен това следва да се отбележи, че нарушенията, свързани с изискванията за здравословни и безопасни условия на труд застрашават в значителна степен обществените

отношения, обект на защита от КТ. При това положение съдът счита, че извършеното нарушение не представлява маловажен случай, доколкото не се характеризира с по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушения от този вид. С оглед на това правилно административнонаказващият орган не е приложил разпоредбата на чл.28 от ЗАНН.

Правилно е съобразено от наказващия орган, че процесното нарушение не може да се квалифицира като маловажен случай, съгласно императивната разпоредба на чл.415в от КТ, с оглед значимостта на засегнатите обществени отношения и не представяне на доказателства за отстраняване на нарушението, веднага след неговото установяване по надлежния ред. Действително, по делото е приложен представен от жалбоподателя протокол за взети мерки за отстраняване на нарушението, но те касаят къщи 14-15, а не на процесната къща 16-18, в каквата насока изложените аргументи от процесуалния представител на ответната страна по жалбата, се споделят от съда.

Правилно е приложената санкционна разпоредба на чл.413, ал.2 от КТ, предвижда налагане на административно наказание имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 15 000 лева за работодател, който не изпълни задълженията си за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд, ако не подлежи на по-тежко наказание. При определяне на наказанието се вземат предвид тежестта на нарушението, подбудите за неговото извършване и другите смекчаващи и отегчаващи обстоятелства, както и имотното състояние на нарушителя. В случая, правилно и законосъобразно е била ангажирана отговорността на жалбоподателя и е наложено предвиденото по вид административно наказание. Неговият размер е правилно и законосъобразно определен малко над предвидения в закона размер. Деянито несъмнено разкрива по-висока степен на обществена опасност на деянието, тъй като се касае за полагане на труд на строителен обект височина, както правилно е приел наказващия орган.

По разноските:

Ответната страна по жалбата е заявила претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение за процесуално представителство в настоящото производство. С оглед изхода на делото, претенцията на тази страна е основателна. Съгласно чл.63д, ал.4 и ал.5 от ЗАНН, в полза на учреждениято или организацията, чийто орган е издал акта по чл.58д, се присъжда възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт или друг служител с юридическо образование, като размерът му не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл.37 от ЗПП, което от своя страна препраща към Наредбата за заплащането на правната помощ. Съгласно чл.27е от Наредбата, възнаграждението за защита в производството по ЗАНН е от 80 до 150 лева. В настоящото производство наказващият орган е защитаван от надлежно упълномощен юрисконсулт, който участва в проведеното едно

съдебно заседание по делото, а делото не разкрива завишена фактическа и правна сложност. При това положение, справедливият размер на възнаграждението за защита от юрисконсулта е 80 лева, който съответства на минималния предвиден размер в Наредбата.

Водим от горните мотиви, съдът